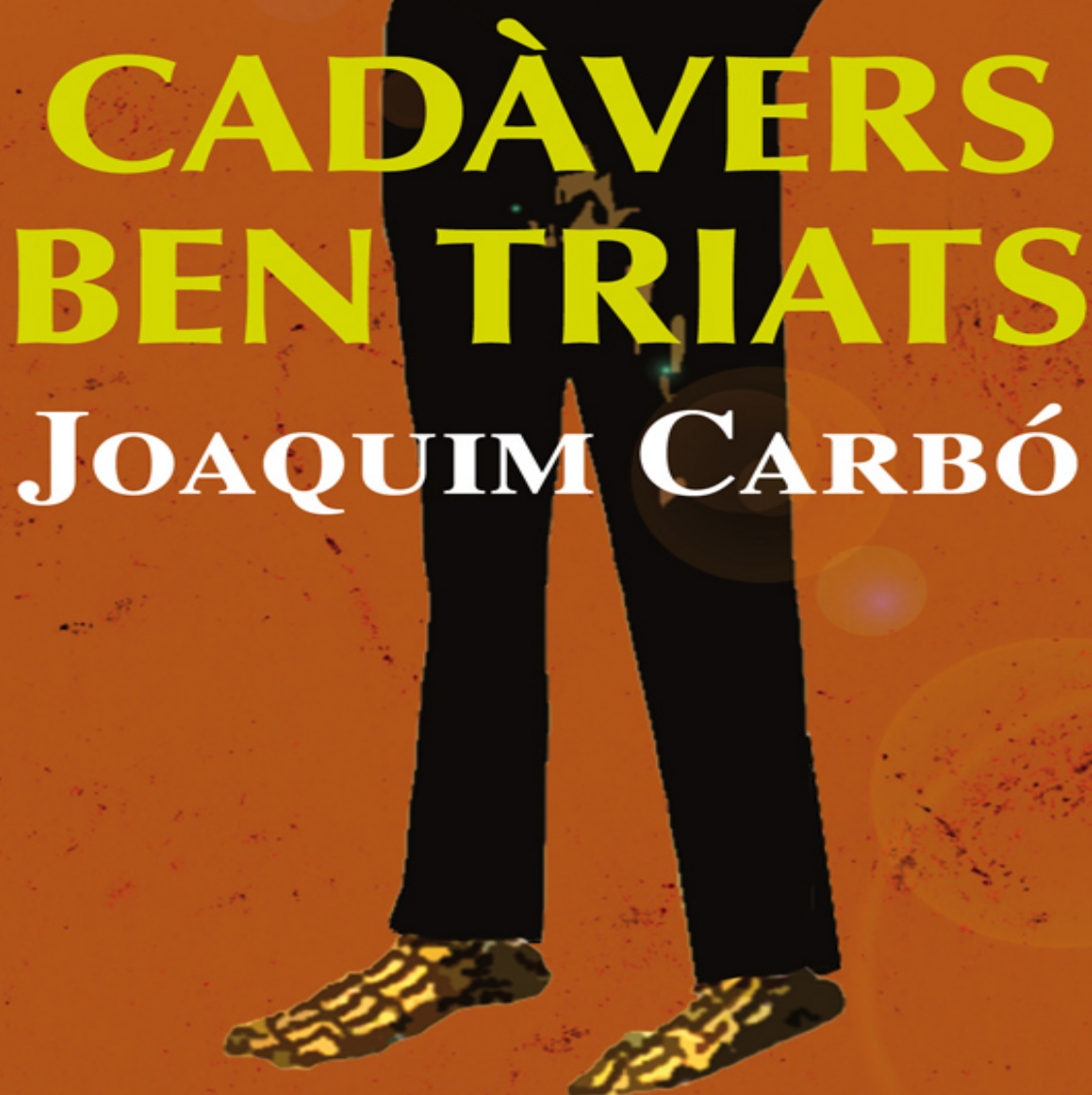
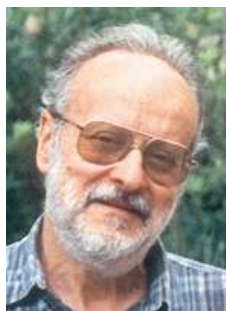

CADÀVERS BEN TRIATS

JOAQUIM CARBÓ

La mort és un fet d'allò més natural que desespera, commou, afligeix, esglaia, sorprèn o, fins i tot, allibera els qui, de moment, tenen la sort de ser-ne testimonis, no pas protagonistes. El trànsit cap a l'altre barri —una millor vida, com diuen els optimistes— es repeteix en cada una de les dotze narracions que componen Cadàvers ben triats. D'una mort amb caràcter retroactiu fins a la de l'ingenu deixeble d'un mestre que, convertit en agent de viatges, li'n proposa un al més enllà perquè es cobreixi de glòria. En cada ocasió, però, i tal com ha de ser, al final sempre queden uns supervivents que podran continuar la història fins que els arribi l'hora. Un cas més aviat singular és el que explica la mort de la memòria d'un ordinador que hauria permès refer la vida i miracles de tota una generació literària. Tot i que pensem que a la seva edat ja s'hi hauria de començar a capficar, l'autor ha envernissat totes aquestes històries amb més humor que preocupació.

Joaquim Carbó. Nascut l'any 1932 a La Selva —una selva sense lleons, micos ni elefants—, l'autor d'aquestes narracions és més aviat conegut per la seva dedicació als llibres per a nois i noies a partir del llunyà naixement de Cavall Fort (1961). La casa sota la sorra (1966) és la seva novel·la juvenil de més llarg recorregut. Aquest 2010 ha arribat a l'escenari del Teatre Nacional de Catalunya.

L'autor, però, mai no ha deixat d'atacar el públic adult amb novel·les com Els orangutans (1967), S'ha acabat el bròquil (1987), Elogi de la formiga (1996) i, en aquesta mateixa col·lecció, El jardí de Lil·liput (1994) i L'Ofèlia i jo (2004). Encara que a Solucions provisionals (Premi Víctor Català, 1965) i a L'altre barri (1991) la mort hi faci acte de presència, mai no havia jugat un paper tan protagonista com en aquestes narracions en què ens la pinta de tots colors.

Col·lecció
LO MARRACO
228

Cadàvers ben triats

JOAQUIM CARBÓ

Pagès editors
LLEIDA, 2010

© Joaquim Carbó i Masllorens, 2009
© de l'edició impresa: Pagès Editors, SL, 2010
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: març de 2010
ISBN: 978-84-9779-914-0
DL L 143-2010
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
Printed in Spain

© de l'edició digital: Pagès Editors, SL, 2013
www.pageseditors.cat
Primera edició digital (epub): abril de 2013
ISBN (epub): 978-84-9975-387-4
Conversió digital: Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies

digitals de fragments d'aquesta obra.

Índex

[Menys un mes](#)

[La Dutxa](#)

[Enllà de la mort](#)

[El temps, de cara](#)

[La resurrecció de la carn](#)

[Cruïlla fatal](#)

[El poder de la imatge](#)

[El conformista](#)

[La dona madura](#)

[L'estel](#)

[La noia de la moto](#)

[El darrer dels mohicans](#)

Menys un mes

La porta de l'habitació de l'altra noia —la rossa— s'obre d'una revolada uns segons després que n'hagin sortit un seguit de xiscles esgarrifosos que han despertat violentament l'amiga —la morena— amb qui comparteix el pis ja fa un parell d'anys. Aquesta surt al passadís i s'esvera quan ensopega amb l'altra, gairebé nua, els ulls fora de les conques, tremolant de cap a peus, amb la boca oberta i la veu tan trencada que ni tan sols pot continuar xisclant.

I ja que és de la broma, i sap que la seva amiga s'ha tancat fa poc més d'una hora a l'habitació en bona companyia, li passa pel cap de fer un acudit massa fàcil sobre els atributs de qui li ha provocat una alteració tan gran de l'estat d'ànim, i això que el noi, a primera vista, semblava més aviat poca cosa. Fins i tot està a punt d'oferir-se per arreplegar les escorrialles de tanta vitalitat desfermada i muntar un trio per arrodonir la festa. Però no diu res i calla perquè s'ha adonat que l'amiga és víctima d'un atac de pànic, com si acabés de viure la pitjor de les emocions, l'horror dels horrors.

Se li acosta i l'altra, que es refugia entre els seus braços, no sap fer altra cosa que assenyalar darrere seu, cap a l'habitació, amb mitges paraules barrejades amb gemecs:

—Ell! És a...quí...quí di... dins! No sé què... què li ha pa... pa... passat!

La morena, a qui la tafaneria pot més que el respecte a la intimitat de l'amiga i la por al desconegut, obeeix l'impuls irresistible que la fa avançar fins a posar-se al caire de la porta. I, mentre, protectora, posa una mà sobre el muscle convuls i desagradablement llefiscós de l'amiga, treu el cap a l'habitació...

Ni mai que ho hagués fet!

El que veu és massa terrible perquè sigui cert. L'empenta que ja portava la fa avançar una passa més per comprovar que la primera impressió no és la bona ni la dolenta sinó la pitjor! Sobre el llit en què se suposa que la rossa ha bregat amorosament amb el noi, ara hi ha un cos en perfecte estat de descomposició, com si fes cosa d'un mes que hagués mort en qualsevol lloc, la natura hagués seguit el seu curs i algú l'hagués llançat sobre aquells llençols. No és que sigui la pell i l'os, sinó que se li mig veu l'esquelet a través d'algunes peces mínimes de roba tacades de sang i xopes de suc nauseabunds que regalimen de les restes de carn i d'unes vísceres aparentment en moviment per l'ebullició d'un exèrcit de cucs que enllesteix una feina començada a consciència fa dies. La fetor que desprèn és insuportable.

Ara ja són totes dues les que xisclen, abraçades, havent tancat la porta per posar una barrera entre elles i aquella visió tan sinistra; un intent inútil, és clar, perquè hi ha coses que no es poden esborrar i més si les tens tan a la vora. La morena, que no ho ha viscut directament, intenta asserenar-se i mig ho aconsegueix. Tot i que es coneixen prou bé, mai no havia sospitat que la seva amiga posseís una capacitat destructiva tan potent. Li pregunta què ha passat i l'altra no pot iniciar una resposta sincopada fins al cap d'una estona.

—Hem... Hem...

—Heu cardat, sí, no cal que m'ho juris, però...I després què li has fet, que l'hagi perjudicat tant?

La rossa encara no pot continuar perquè les esgarifances la sacsegen sense parar. Tremola, com si fes un fred polar, però la roba amb què es podria cobrir és a l'armari d'aquella habitació on no té la intenció de tornar a entrar mai més de la vida. L'amiga, que pensa en tot, deixa un moment el passadís i torna de seguida amb unes peces de la seva roba més íntima. I, abans que l'altra se les posi, aguanta tant com pot la respiració mentre s'esforça a fregar-li el cos amb una tovallola humida per alliberar-la

d'aquells grumolls mòrbids que procedeixen per força del contacte amb allò que jeu al seu llit. Tot seguit la fricciona amb aigua d'olor, la pentina amb els dits, i la mig vesteix. Ella s'ha posat una bata.

I quan li sembla que l'altra ja està en condicions de parlar, continua una conversa sincopada de la qual només treu en clar que l'amiga, que ja li havia demanat que aquella nit li deixés el camp lliure per evitar que aquell passerell s'espantés i aixequés el vol, se l'havia emportat a casa, havien begut una copa abans d'entrar al seu refugi i que tot s'havia desenvolupat segons els cànons habituals: lleu resistència a deixar-se abraçar a la cuina, a peu dret, quan preparava la beguda estimulants; petonets com aquell qui diu robats i jocs de mans cada cop més atrevits tot fent via cap al santuari on ell li descordava la brusa i ella li arrencava la camisa, i tot seguit es desfeien de les mitges, les sabates, s'abaixaven els pantalons, i... I que, a mig fer, s'havien cavalcats, ara tu, després jo, primer amb càlcul, perquè durés, fins que el clímax s'havia desfermat d'una manera ben natural.

Fins aquí, la morena ho entén tot. Què li han d'explicar, a ella! Però el que vol saber és...

—...què ha passat, després, que s'hagi fet malbé de pressa i de tan mala manera... —i, ja que no pot amagar el dubte, insinua—: perquè això que hi ha aquí dins és ell, oi?

I d'entre les explicacions trencades pel plor, un rogall permanent i el tremolor que no la deixa, arriba a entendre allò tan increïble que l'amiga, amb total inseguretat, té la pretensió de fer-li empassar: tot havia estat tan satisfactori que, abans de reprendre el combat, s'havien endormiscats abraçats fins que, de sobte, quan se li han escampat per tota la pell aquells líquids i greixos llefiscosos i pestilents, ha notat que el minyó se li fonia als braços. I si el nas ha fet que s'adonés que estava abraçada a un cos putrefacte, els ulls li han fet veure que...:

—...els... els cu... cucs entraven i sortien pel que li quedava de carn... Un cadàver que...

I amb un gest reflex per espolsar-se'ls, sempre amb el dubte de si serà possible desprendre's alguna vegada d'aquella nosa persistent, sacseja tot el cos i torna a xisclar abans de continuar:

—...que no em deixava anar! Que m'agafava pel coll amb els ossos dels braços!

Les explicacions continuen i són tan increïbles que la morena comprèn que són veritat: coneix prou bé la rossa per saber que no té prou imaginació per inventar-se una pel·lícula com aquesta en tan pocs minuts. I, més sencera que l'altra, pensa què han de fer, com han de resoldre un afer tan impensat i il·lògic. Mentre l'escolta, li passa pel cap que l'amiga té una arma secreta, una fúria apocalíptica que la transforma en una piconadora insaciable o en el més corrosiu dels àcids, però esborra aquest pensament tan fora de lloc perquè hi ha compartit altres episodis amoris i tots s'han resolt sense conseqüències. Gairebé té ganes de somriure quan recorda que fa un parell de mesos totes dues van participar en una batussa amb aquell boxejador que no en tenia mai prou i que, per més que totes dues s'hi esforcessin, no el van poder deixar fora de combat.

No! Es diu que no ha de divagar, ara, i, pràctica com és, la vol ajudar. El primer que se li acut és fer un paquet amb les restes d'aquest amant tan fràgil, els llençols, la vànova i qui sap si matalàs, baixar-lo per l'escala, carregar-lo al maleter del cotxe i llançar-ho tot al port, a la via del tren, en algun embassament de muntanya, en un pou de glaç obsolet... Però ho descarta de seguida perquè, tal com ho ha vist sovint al cinema, és una estratègia que practiquen assassins i justiciers després de passar comptes amb algú però que acostuma a acabar malament. Aquest, però, no és el cas, i d'ella encara menys, perquè no ha tingut cap participació en l'afer, ni tan sols com a espectadora... I,

sense saber d'on li surt la veu ni la inspiració, se sent ella mateixa que diu, amb seguretat:

—Hem d'avisar la policia.

La rossa, convençuda de la seva innocència, no hi té res a dir. Abans de trucar, però, sospesen els pros i els contres. A favor: saben que no tenen res a amagar; hi ha res més natural que un clau fet a consciència? En contra: ensumen que si els agents que es fan càrrec del cas no són afeccionats a la ciència-ficció, costarà que entenguin que...

—...es pot tractar d'un fet més aviat paranormal —pensa la morena en veu alta.

—Vols dir que hi ha extraterrestres tan dolços i sensibles? —pregunta la rossa, completament desconcertada.

La morena no es veu amb cor de formular cap hipòtesi. Corre al telèfon i truca. Li costa que a l'altre cantó algú es faci càrrec del que intenta explicar, de manera que ho ha de repetir un parell o tres de vegades, cada cop a algú de superior jerarquia.

I encara costa més que ho entenguin la parella de polis que arriben aviat al pis i que han de contenir l'alè i moure's sense respirar així que obren la porta que amaga el cos del delicte. Tots dos van per feina.

Quan la noia de la científica, protegida amb una mascareta, es queda sola a l'interior de l'habitació, comença a rondinar mentre ho furga tot i, vençuts els primers espasmes que la porten al caire del vòmit, es dedica amb especial interès a escorcollar, estudiar i prendre mostres del poc que queda de l'aparell genital de l'individu a l'espera de fer alguna descoberta sensacional.

El jove inspector, instal·lat al menjador, a l'altra banda del pis, com més lluny millor de l'escenari del fet, inicia un interrogatori complicat. Com és natural, no hi ha manera que s'empassi que no fa ni una hora que aquell podriment ha estat capaç de fer perdre el món de vista a la rossa. Ni que fos una necròfaga de primera generació.

La morena, a qui el noi li cau molt bé, s'estarrufa i sospira perquè la desvinculi del cas o es fixi en ella com a dona, no pas com a sospitosa o còmplice. Ell, en canvi, la margina i concentra tota l'atenció en el que li pot explicar aquella rossa per la qual se sent cada cop més fascinat, un enlluernament un pèl morbós, barreja d'entusiasme i prevenció. S'oblida de demanar que es vesteixin més adequadament. I, tot i que fa esforços per entendre el que la noia repeteix una i altra vegada, com una lliçó ben apresada, no pot deixar d'admirar-ne el cos ni d'imaginar-se'l en acció, i el desconcerta que la calidesa que desprèn a primera vista pugi ser tan destructiva.

Per deformació professional voldria descobrir-hi algun símptoma que la identifiqués com una mantis religiosa d'aquelles que es cruspeixen el mascle un cop les ha fecundat, mentre que, com a home, i en contrast a aquesta presumible depravació, veu que la noia reuneix tots aquells detalls físics que més aprecia en algú del sexe femení, als quals ha d'afegir aquell posat entre innocent i ingenu, una mica picant sense deixar de ser infantil. Sempre l'ha atret l'estil marilyn, és a dir, el d'aquelles nines que després d'uns jocs que saben ben bé com han d'acabar són capaces de fer veure que se sorprenen en el moment que les enforquillen, com si mai no haguessin previst que la partida havia d'acabar d'aquella manera.

L'interrogatori és ben delicat i tens perquè ell, que n'ha de treure l'entrellat, no té ganes de ferir la mossa, si més no de moment, tot i que ara ja s'atreveix a parlar-li de tu:

—A veure, torna'm a explicar què ha passat, allà dins!

—Ja li... ja t'ho he dit! Hem entrat a l'habitació, hem jugat una estona, ens hem ajagut al llit i... Ai! Em fa cosa entrar en detalls! —afirma, tot abaixant els ulls, la tímida gasela.

—D'acord! Deixem-ho córrer, ara, però en algun moment hi haurem de tornar. Després, però, sí, quan ell encara estava sencer, quan... quan tot ha acabat, què ha passat? —